

Сестричето ми се помина.
Съ това дѣте съмъ много азъ търпяла.
Но ошѣ веднѣжъ бихъ тѣй страдала —
Тѣй мило бѣ.

ФАУСТЪ.

Катъ тебе, ангелъ мой!

МЕФИСТОФЕЛЬ. *Маргарита*

Порастна си на моитѣ гърди.
Слѣдъ бащина ми смъртъ се то роди.
А майка ми, слѣдъ мжитѣ безброй —
Ний вѣрвахме, че тя ще ни остави,
Ала полека-лека тя се пакъ изирави.
Но врѣме дѣ ще ѝ остане
Сама да го пои, да го нахрани!
И тѣй го гледахъ отъ сърдце
Съ вода и млѣко; мое бѣ дѣте:
На мойтѣ скути, въ моитѣ рѣцѣ
Играй и плаче, припка и расте.

ФАУСТЪ.

Изпитала си ти най-чистата наслада.

МАРГАРИТА.

Но видѣхъ азъ и какъ се страда.
Ношѣ до мене люлката му гуждахъ;
То мръдне салъ едвамъ —
И ази мигомъ се събуждахъ.
При менъ го турна илъ вода му дамъ.
Не млѣква ли, веднага стана
По стаята го друсамъ; сутринъ рано
Ще трѣбва да перж,
За всичко грижи да берж:
Да ида на пазаря, огньъ да наклаждамъ. —